

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Y. Y.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupeného advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2018, č. j. MV-118367-8/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 4. 2014, č. j. OAM-61066-40/DP-2012. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické

osobě podle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně namítal nesprávnost rozhodnutí o zastavení řízení, pro jehož vydání nebyly splněny podmínky. Dále uvedl, že rozhodnutí správních orgánů spočívají na vadném právním posouzení výkonu funkce jednatele a nepodložených spekulacích. Žalobce řádně tvrdil a prokázal, že funkci jednatele vykonává - vyhledávání živnostníků jako subdodavatelů na zakázky a nábor nových vlastních zaměstnanců nepochybně představují součást obchodního vedení společnosti. Ke dni vydání rozhodnutí správních orgánů navíc žalobce splňoval všechny podmínky pro prodloužení pobytu jednak jako jednatel, jednak jako osoba samostatně výdělečně činná. Správní orgány však k živnostenskému oprávnění žalobce nepřihlédly a v odůvodnění rozhodnutí se s touto skutečností nijak nevypořádaly. Dle žalobce tak napadené rozhodnutí trpí rovněž vadou nepřezkoumatelnosti.
3. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že správní orgány v daném případě dospěly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci k nesprávným závěrům a jimi vydaná rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování. Ve věci žalobce nebylo v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnuto obdobně jako ve skutkově shodné věci, vedené u žalované pod č. j. MV-151196/SO-2013. Žalobce se domníval, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná také z důvodu absence výkladu pojmu „jiná závažná překážka“. Žalovaná měla při svém rozhodování zohlednit dobu čtyř let a osmi měsíců, která uplynula od tvrzeného neplnění účelu pobytu žalobcem. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, žalobce namítal, že žalovaná nezjišťovala a nepřihlédla k případným změnám skutkového stavu v případě posuzování zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
4. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil, věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí a uložil jí povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň doplnila, že pojem obchodního vedení společnosti Nejvyšší správní soud definoval v rozsudku ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003 - 81. Dle žalované s ohledem na obsah výpovědi žalobce správní orgán I. stupně správně zkoumal jeho činnost pro společnost Popivan, s.r.o., sídlem Hvězdová 303/4, Brno (dále jen „Popivan, s.r.o.“), přičemž samotnou existenci živnostenského oprávnění nelze ve smyslu zákona o pobytu cizinců považovat za plnění účelu pobytu podnikání (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81).
6. Žalovaná měla za to, že nebyla povinna vyzývat žalobce k vyjádření k aktuálnímu stavu. Naopak bylo na žalobci, aby byl v řízení aktivní, případně aby v průběhu odvolacího

řízení doložil doklady prokazující aktuální stav. Žalovaná připomněla, že v době podání žaloby žalobci ke dni 12. 2. 2018 zanikla platnost živnostenského oprávnění, a stejně tak mu téhož dne zanikla funkce jednatele společnosti Popivan, s.r.o. To dle žalované svědčilo o skutečnosti, že žalobce nadále nemá v úmyslu na území České republiky plnit účel dlouhodobého pobytu. Žalovaná nesouhlasila ani s tvrzením žalobce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené, a závěrem navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Úvodem krajský soud konstatuje, že neshledal důvodnou námitku žalobce o „*nesprávném vydání rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nesplnění podmínek pro takové vydání*“, neboť tento žalobní bod se míjí se způsobem rozhodnutí ve věci ze strany správních orgánů, jakož i s jeho důvody. Výsledkem správního řízení vedeného ve věci žalobce bylo vydání meritorního rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nikoli rozhodnutí o zastavení řízení.
9. Krajský soud se poté zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, vycházející z argumentace žalobce, že se správní orgány nezabývaly výkladem pojmu „*jiná závažná překážka*“, a dále, že se žalovaná dostatečným způsobem nezabývala otázkou plnění účelu pobytu žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné.
10. Z napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, však v této souvislosti jednoznačně vyplývá, že správní orgány se obsahem a výkladem pojmu „*jiná závažná překážka*“ zabývaly. Správní orgán I. stupně tak učinil na str. 7 odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, žalovaná uvedený výklad v napadeném rozhodnutí doplnila na str. 7 a 8 o závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, která nenaplnění účelu předchozího pobytu považuje za závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tedy za důvod pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Obdobně žalobci nelze přisvědčit, že by žalovaná ve své rozhodovací činnosti nevzala v potaz výkon samostatné výdělečné činnosti. Žalovaná podala k výkonu samostatné výdělečné činnosti žalobce své vyjádření na str. 8 napadeného rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že důvod zamítnutí žádosti žalobce dle § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j), zákona o pobytu cizinců vycházel z nenaplnění účelu pobytu žalobcem v době trvání povolení k němu, tedy v době od 16. 10. 2010 do 15. 10. 2012. Výkon samostatné výdělečné činnosti s účinností od 1. 6. 2013 tedy nemohl na tomto závěru nic změnit.

11. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námitky žalobce, tak konkrétní úvahy žalované, jimiž byla ve své rozhodovací činnosti vedena. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody, které vedly správní orgán I. stupně k zamítnutí žalobcovy žádosti, a tyto důvody považuje za dostatečné, není povinen ve svém rozhodnutí obsáhle rozvádět závěry a argumentaci, k nimž dospěl již správní orgán I. stupně, či uvádět důvody další. Přináší-li odvolání nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Žalovaná přitom v projednávané věci postupovala plně v souladu s těmito požadavky. Skutečnost, že skutkový stav věci vyhodnotila ve shodě se správním orgánem I. stupně, nemůže vést k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Takto uplatněné námitky proto krajský soud shledal nedůvodnými.
12. Z hlediska merita věci je v projednávaném případě podstatou sporu řešení otázky, zda došlo k naplnění zákonného důvodu pro neprodloužení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, či nikoli.
13. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
14. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
15. Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
16. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
17. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
18. Důvod zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívá v tom, že u žadatele není splněna podmínka pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Nenaplnění účelu předchozího pobytu přitom takovou závažnou překážku představuje, a je tudíž důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 46 odst. 1 tohoto zákona (srovnej obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50). Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35: „(...)zákon o pobytu

cizinců vychází z premisy, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno.“

19. Aby mohl být s jistotou konstatován závěr o porušení podmínky plnění účelu pobytu cizincem, je v každém jednotlivém případě třeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti - zejména rozsah období, kdy tento účel plněn nebyl, jakož i důvody tohoto neplnění (srovnej shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29). Dle Nejvyššího správního soudu je pak za závažnou překážku pro další pobyt cizince nutno považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (srovnej již výše citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 144/2014 - 35, nebo rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 - 35).
20. Z obsahu správního spisu v dané věci vyplynulo, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, které mu bylo uděleno na období od 16. 10. 2010 do 15. 10. 2012. Dne 2. 10. 2012 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to jako statutární orgán obchodní společnosti či družstva. Dle údajů z veřejného rejstříku byl žalobce zapsán jako jednatel společnosti Popivan, s.r.o. s datem vzniku funkce dne 31. 8. 2010.
21. Správní orgán I. stupně provedl za účelem zjištění skutkového stavu věci dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslech žalobce, zanesený do protokolu o výslechu žadatele ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 16. 1. 2014, č. j. OAM-61066-32/DP-2012. Žalobce mj. výslovně uvedl, že společnost Popivan, s.r.o. vznikla v roce 2010, založil ji pan R. Funkci jednatele společnosti žalobce vykonává od konce srpna 2012, jeho měsíční příjem spojený s touto funkcí činil 7 100 Kč. Výkonu funkce jednatele se věnuje 30 - 38 hodin týdně, a to od 7.00 hod. od pondělí do pátku. Dále uvedl, že jeho činnost spočívá výlučně ve vyhledávání práce pro společnost Popivan, s.r.o., resp. pro osoby vykonávající na základě živnostenského oprávnění pro společnost Popivan, s.r.o. stavební práce, úklid a práci s kovem. K otázce správního orgánu I. stupně na konkrétní náplň jeho činnosti pro předmětnou společnost žalobce odpověděl: „Já jezdím za firmami, vidím někde inzeráty firmy nebo rozestavěnou stavbu a jedu za nimi a domlouvám práci – ptám, se, zda potřebují dělníky nebo něco vykopat nebo něco uklidit, pak předám kontakt na pana R. a on se s nimi domluví. Když vidím inzerát firmy, pak jí zavolám a jedu za ní. Vyhledávám inzeráty, kde firmy potřebují lidi i práci. Když firma řekne, že potřebuje lidi na práci, tak já se s nimi domluví, předám kontakt na pana R. nebo zavolám panu R. a řeknu mu o pracovní nabídce. Dál už všechno vyřizuje pan R.“ Žádné smlouvy žalobce nepodepisoval, na obchodním vedení společnosti ani na správě financí se nepodílel. Nevěděl, kdo je ve společnosti pověřen vedením účetnictví, ani jaký byl hospodářský výsledek společnosti. Kromě jediného společníka, pana M. R., nespolupracoval s ostatními jednatelemi.

22. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 8. 8. 2012 založeného ve správním spisu, je patrné, že ke dni vyhotovení výpisu působilo ve společnosti Popivan, s.r.o. celkem 42 jednatelů, přičemž každý jednatel byl oprávněn jednat jménem společnosti samostatně.
23. Krajský soud se tak plně ztotožňuje s názorem správních orgánů, že žalobcem popsanou činnost nelze chápat jako výkon funkce jednatele. Z výpovědi žalobce bez pochybností vyplývá, že se nepodílel na vedení společnosti, neuzavíral žádné smlouvy, neznal předmět činnosti ostatních jednatelů, ani s nimi nijak nespolupracoval. Neměl představu o příjmech a výdajích společnosti, ani o tom, co tvoří její zisk. Z jeho výpovědi je zřejmé, že o chodu společnosti, v níž působil jako jednatel, neměl relevantní informace. Jeho náplň práce tvořilo výlučně obstarávání práce.
24. Jednatelské oprávnění ovšem spočívá v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek a dále v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srovnej shodně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, dostupný na www.nsoud.cz; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003 - 81).
25. Ve smyslu § 134 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), náleží jednateři společnosti s ručením omezeným obchodní vedení společnosti. Shodně vymezuje funkci jednatele po 1. 1. 2014 § 195 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů. Ve smyslu § 133 odst. 1 obchodního zákoníku je jednatel statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným. Statutárnímu orgánu právnické osoby přitom ve smyslu § 20 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, činí právní úkony právnické osoby ve všech věcech. Dle § 163 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, statutárnímu orgánu náleží veškerá působnost, která nebyla svěřena do působnosti jiného orgánu společnosti. Dále ve smyslu § 135 odst. 1 obchodního zákoníku jednatel zajišťuje řádné vedení evidence a účetnictví, vedení seznamu společníků a na žádost informuje společníky o věcech společnosti. Totožnou povinnost jednateři stanoví i zákon o obchodních korporacích, a to v § 196. Z výše uvedeného je zřejmé, že obchodní vedení společnosti spočívá především v jednání s obchodními partnery, vytváření obchodních strategií a plánů, zajišťování řádného vedení účetnictví, atd. Realizace obchodního vedení společnosti tedy bezesporu vyžaduje, aby jednatel jménem společnosti činil právní úkony vůči třetím osobám.
26. Podle krajského soudu zakládá pochybnosti o tom, zda se všichni aktivně podíleli na efektivním řízení společnosti již samotný počet (42) jednatelů společnosti (srovnej obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017 - 38). Tyto pochybnosti nerozptýlil ani žalobce svým vyjádřením v průběhu výslechu dne 16. 1. 2014. Žalobce uvedl, že za obchodní vedení společnosti je odpovědný pan M. R.; a nepředložil žádné listiny, ze kterých by vyplývalo, že za společnost žalobce právně jedná, naopak tuto skutečnost výslovně vyvrátil.

27. Vzhledem k obsahu výpovědi žalobce a skutečnosti, že žalobce nebyl v posuzovaném období od 16. 10. 2010 do 15. 10. 2012 zapsán jako jednatel v žádné jiné obchodní společnosti a ani takovou skutečnost netvrdil, ve věci byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci pro vyslovení závěru, že žalobce v daném období funkci jednatele společnosti, a to i přes zápis této funkce ve veřejném rejstříku, nevykonával. Takto zjištěnému skutkovému stavu věci dle názoru krajského soudu plně odpovídá závěr správních orgánů o tom, že neplnil-li žalobce po dobu povoleného pobytu účel, pro který mu byl pobyt povolen, byla naplněna dílčí § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j), zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu jiné závažné překážky pobytu na území. Jak v této souvislosti Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015 - 144, „*účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být plněn fakticky a ne jen formálně, například simulovaným zapsáním do příslušných rejstříků*“. Žalobce tak sice byl „*formálně*“ od 31. 8. 2010 zapsán jako jednatel společnosti Popivan, s.r.o., z jeho výpovědi učiněné ve správním řízení ovšem plyne, že jednatelem ve skutečnosti nevykonával.
28. Nutno zároveň podotknout, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti. Účastník řízení (v daném případě žalobce) tak je povinen správnímu orgánu tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Žalobce při výslechu popsal svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje plnění účelu, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Nelze proto přisvědčit námitkám žalobce, že by rozhodnutí správních orgánů nemělo oporu v provedených důkazech. Správní orgány v souladu s § 3 správního řádu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalobce měl možnost doplnit svá tvrzení a prokázat plnění účelu pobytu jednak při výslechu konaném dne 16. 1. 2014, jednak v rámci možnosti vyjádřit se ke skutečnostem zjištěným v průběhu správního řízení. Žalobce však žádné návrhy na doplnění dokazování nevznášel, naopak z jím učiněného vyjádření vyplynulo, že v předmětné společnosti funkci jednatele fakticky nevykonával.
29. Krajský soud tak ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů uzavírá, že shora popsané jednání žalobce bylo správními orgány zcela v souladu se zákonem podřazeno pod skutkovou podstatu „nenaplnění účelu pobytu“ v době, kdy toto povolení trvalo. Klíčovým důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla skutečnost, že žalobce, ač zapsán jako jednatel společnosti, tuto funkci v době předchozího povoleného pobytu fakticky nevykonával, čímž došlo k naplnění „*jiné závažné překážky*“, pro kterou nebylo možno žádosti žalobce vyhovět.
30. S ohledem na důvody, které v projednávané věci vedly k vydání zamítavého rozhodnutí, není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní argumentace žalobce

spočívající v tvrzení, že účel povoleného pobytu jím byl naplněn výkonem samostatné výdělečné činnosti v době vydání prvostupňového i napadeného správního rozhodnutí.

31. Krajský soud na tomto místě připomíná, že jednání žadatele v průběhu vedeného řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu by bylo rozhodující v případě, je-li neprodloužení dlouhodobého pobytu opíráno o důvod vymezený v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (neplnění účelu pobytu). Nikoli tedy při neprodloužení pobytu z důvodu vymezeného v § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j), zákona o pobytu cizinců (nenaplnění účelu předchozího pobytu). Mezi těmito důvody je nutno rozlišovat (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43). V nyní projednávané věci došlo k naplnění druhého z uvedených důvodů, u něhož se zkoumá výlučně plnění účelu pobytu v době platnosti příslušného povolení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).
32. Jak bylo uvedeno výše, žalovaná neopomněla skutečnost, že s účinností od 1. 6. 2013 je žalobce osobou samostatně výdělečně činnou. Avšak vzhledem k tomu, že se jednalo o datum, které následovalo až po období, pro které bylo žalobci uděleno předchozí povolení k pobytu, nemohla tato skutečnost zvrátit zjištěný skutkový stav vypovídající o nenaplnění účelu předchozího povoleného pobytu ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j), zákona o pobytu cizinců.
33. Na závěry spočívající v nenaplnění účelu žalobcova pobytu nemohla mít vliv ani doba, která ke dni vydání napadeného rozhodnutí od tohoto nenaplnění účelu uplynula. Tato doba nemohla zhojit skutečnost, že žalobce v době předchozího pobytu neplnil jeho účel, a zapříčinil tak vznik závažné překážky pro další prodloužení platnosti pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto nemohl přisvědčit námitce žalobce, že v důsledku uplynulých let ztrácí rozhodnutí správních orgánů smysl a význam.
34. Žalobce v podané žalobě namítal rovněž rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou legitimního očekávání, kdy odkázal na rozhodnutí žalované ve věci vedené pod č. j. MV-151196/SO-2013, o němž se domníval, že je věcí skutkově shodnou s věcí právě posuzovanou. Žalobce uvedl, že v citované věci žalovaná přihlédla k závěrům Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 41, dle kterých „aby byl naplněn účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, tj. výkon podnikatelské činnosti, musí být tato činnost v období povoleného pobytu alespoň převážně vykonávána“, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila. Krajský soud konstatuje, že nyní žalobou napadené rozhodnutí je plně v souladu s citovanou pasáží rozsudku č. j. 9 Azs 219/2014 - 41, jakož i s ostatními závěry z tohoto rozsudku vyplývajících [potvrzujícími, že závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je právě předchozí nenaplnění účelu pobytu a uvádějícími, že „v takovém případě důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 (v negativním smyslu) představují podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b)“].

35. Žalobci nelze přisvědčit, že z citovaného rozsudku vyplývá „že v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je třeba zkoumat plnění účelu povolení nejenom ve vztahu k době platnosti povolení, ale také ve vztahu k období fikce“. Žádný takový závěr nelze z citovaného rozsudku dovodit. Naopak konstantní (výše citovaná) judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou představuje i rozsudek č. j. 9 Azs 219/2014 - 41, evidentně rozlišuje důvody pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu uvedené v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na straně jedné, od těch dle § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j), zákona o pobytu cizinců na straně druhé.
36. Odhlížet nelze ani od skutečnosti, že každý případ je třeba posuzovat individuálně s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti té které věci. Vzhledem ke specifickým každého jednotlivého případu proto nelze bez bližší znalosti spisového materiálu v případě věci vedené u žalované pod č. j. MV-151196/SO-2013 provádět její hodnocení a vyslovovat závěry o souladu či rozpornosti rozhodovací praxe. Žalobce neuvedl žádné bližší skutkové okolnosti dané věci nasvědčující podobnosti s jeho věcí; stejně tak neuvedl konkrétní závěry žalované ani důvody, pro které bylo v dané věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno.
37. Pro úplnost soud poznamenává, že i v případě skutkové obdoby obou věcí by žalobci mohlo svědčit legitimní očekávání pouze v případě poukazu na dlouhodobou ustálenou praxi správního orgánu. Ustálenou správní praxi nicméně nemůže představovat jediné (osamoceně) správní rozhodnutí. Nejedná-li se o ustálenou správní praxi, nemůže zásada obsažená v § 2 odst. 4 správního řádu převážet nad požadavkem, aby správní orgán při rozhodování postupoval v souladu se zákonem. Jak je přitom patrné z výše uvedeného, v nyní posuzované věci správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a shledaly naplnění zákonného důvodu pro nevyhovění žádosti žalobce, neboť žalobce v průběhu doby platnosti povolení k pobytu nenaplnil jím povolený účel pobytu, jelikož nepůsobil jako statutární orgán obchodní společnosti.
38. Namítal-li žalobce, že žalovaná v rozporu se zákonem nezjišťovala a nepřihlédla k případným změnám skutkového stavu v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, ani této námitce krajský soud nepřisvědčil. Dopadem rozhodnutí, resp. jeho přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, se žalovaná zabývala na str. 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Již z výpovědi žalobce vyplývalo, že na území České republiky žádný rodinný život nevede (jeho manželka a děti žily na Ukrajině) a ke svému dalšímu soukromému životu žalobce nic konkrétního neuvedl. Právní zástupkyně žalobce v průběhu odvolacího řízení využila možnosti nahlédnout do správního spisu, podané odvolání však nedoplnila a blíže se v této souvislosti nevyjádřila. Žalovaná proto za této situace neměla možnost ani povinnost provádět aktualizaci zjištění učiněných správním orgánem I. stupně. Plně proto postačovalo, že si v průběhu odvolacího řízení opatřila „Výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR“. V tomto případě považuje krajský soud aktivitu žalované směřující k ověření, zda zjištěný skutkový stav i nadále trvá, za adekvátní. V průběhu odvolacího řízení nevystala žádná pochybnost o tom, že v této otázce zjištěný

skutkový stav je nadále aktuální. Krajský soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje s úvahami Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, avšak připomíná, že nyní projednávaná věc je odlišná právě tím, že ze samotných tvrzení žalobce vyplynulo, že žádný rodinný život na území České republiky nevede. Ani v žalobě ostatně žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nebyly žalovanou při tomto posouzení brány v potaz. Poukázal toliko na potencialitu takových změn. Obavy žalobce z nemožnosti finančního zabezpečení rodiny popsané v žalobě byly vzneseny již v průběhu správního řízení a žalovanou řádně vypořádány. Nutno dodat, že žalobce ani nepředložil žádné důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že by nebyl schopen v zemi svého původu zajistit zdroj potřebných příjmů pro sebe a své děti.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. květen 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu